Balin Feri
Divina Tragedie

Trei copii se jucau în parc, două fetiţe şi un băieţel. Nu mai erau atât de mici încât supravegherea continuă să fie necesară, totuşi bunica uneia dintre fetiţe croşeta pe o bancă din apropierea stratului de flori şi ridica din când în când privirea pentru a se asigura că sunt toate în regulă. Bătrâna nu se aştepta ca în plină zi, în mijlocul oraşului, copii să fie ameninţaţi în vreun fel şi era preocupată în principal de modelul bluzei la care lucra şi în secundar de atenţionarea băieţelului, când acesta, luat de val după obiceiul băieţilor, necăjea fetiţele. În astfel de momente doamna respectabilă privea încruntat, făcea riduri la baza nasului şi lovea cu palma în tăblia băncii înainte de a striga la copilul prea plin de energie.

- Potoale-te, Mariane, că-ţi rup urechile dacă mă faci să mă ridic!

Băieţelul se cuminţea pe moment, se îndepărta de fetiţe, trăgea câteva şuturi la pietricelele de pe marginea aleii, apoi se strecura înapoi şi le smucea de codiţe. Mai des o necăjea pe cea blonduţă cu ochişori albaştri, probabil pentru că pe ea o plăcea mai mult, sau poate din cauză că cea şatenă era nepoata celei care i-a scos la joacă în parc şi Marian, la cei zece ani ai săi, nu vroia să afle cum ar fi viaţa fără urechi.

Un câine vagabond care dormea la umbra unui tufiş din apropiere a sărit speriat când pietricelele degajate de copil au făcut iarba şi frunzele să foşnească. Era o corcitură roşcată, de mărime medie şi bătrâna s-a ridicat de pe bancă, decisă să apere copii chiar şi cu preţul vieţii, dar nu a fost cazul. Înainte ca ea să apuce măcar să strige, băieţelul a fugit în întâmpinarea animalului, iar acesta a dat fericit din coadă şi s-a răsturnat pe o parte pentru a-şi expune burta şi a se lăsa scărpinat. Imediat au abandonat şi fetiţele păpuşile pe jumătate îmbrăcate şi au tăbărât pe câine. În loc să mârâie ori să fugă, animalul s-a ridicat, le-a lătrat, apoi a bătut din picioarele din faţă arătând clar că-i arde şi lui de joacă. Era încă pui şi-i plăceau copii. Bătrâna s-a gândit o clipă să gonească potaia, apoi şi-a amintit că nu are de ce să-şi facă griji în privinţa eventualelor boli şi s-a întors liniştită la croşetatul ei.

Pe o bancă aflată la marginea parcului stăteau doi indivizi. Blondul trecut de treizeci de ani citea dintr-o carte şi întorcea ritmic pagină după pagină absorbit total de lectură. Celălalt, aflat mai aproape de cincizeci de ani decât de patruzeci, privea copii. Văzându-i cum se zbenguie fericiţi în compania celui mai bun prieten al omului, a exclamat mai mult pentru sine:

- În astfel de momente uit că nu mai sunt pe Pământ, apoi când realizez cât de departe am ajuns, mi se face iar dor de casă.

Blondul a aşezat cartea pe bancă şi s-a întors surprins către tovarăşul său.

- Să nu-mi spuneţi că sunteţi tocmai de pe Pământ!

- Ba spun. Chiar sunt. M-am născut acolo, am crescut acolo şi am trăit acolo până acum doi ani. M-am decis să emigrez pentru că nu mai suportam mulţimile, înghesuiala, putoarea şi lipsa de intimitate.

Cel tânăr s-a ridicat pentru a întinde mâna.

- Sunt Dante. Iar dumneavostră sunteţi primul pământean pe care am ocazia să-l întâlnesc.

- Serios? Mă surprinde acest lucru, doar emigrează anual cam patru sute de mii de oameni...Mă scuzaţi!

A întins şi el mâna.

- Mă numesc John. Triple John. Încântat! Să mă iertaţi că am avut o ezitare înainte de a da mâna, dar ştiţi, încă nu m-am obişnuit că aici nu trebuie să mă mai tem de bolile care se transmit printr-o atingere. Cum de n-aţi mai întâlnit pământeni?

Dante a dat înţelegător din cap cât a ascultat explicaţiile noii sale cunoştinţe, apoi a ridicat din umeri la întrebarea acestuia.

- Cei care emigrează acum preferă să se stabilească în capitală. Acolo li se pare că sunt acasă şi se simt bine. Foarte puţini sunt cei care reuşesc să lase complet trecutul în urmă şi să-şi asume traiul într-un orăşel cu mai puţin de o sută de mii de locuitori. Li se pare mereu că ceva nu-i în regulă dacă nu se lovesc de alţi oameni la tot pasul, dacă nu se înghesuie şi nu stau la cozi interminabile în magazine ori dacă nu locuiesc cu cel puţin încă douăzeci de familii în acelaşi imobil.

A fost rândul lui John să dea înţelegător din cap.

- Aveţi dreptate! Dintre cei cu care am emigrat doar eu şi încă două familii am ales să ne mutăm departe de New New York. Eu însă asta mi-am dorit întotdeauna, intimitatea.

Dante a zâmbit puţin amar. Sau poate dezaprobator.

- Să nu mai ziceţi asta niciodată! Indiferent ce simţiţi să nu ziceţi că va doriţi ceva. Aici asta poate să atragă necazuri. Lăsaţi Pământul în urmă şi obişnuiţi-vă că sunteţi pe Meknes, căminul metamorfilor.

Sprâncenele lui John au ajuns undeva prin păr la observaţia noului său prieten.

- Vreţi cumva...

- Ziceţi-mi Dante, simplu.

- Doar dacă şi dumneavostră acceptaţi să-mi ziceţi John.

- Fie!

Cei doi şi-au dat iar mâna, apoi John a revenit asupra subiectului.

- Vreţi, pardon, vrei să zici că metamorfii chiar au existat? Credeam că e doar un mit.

Dante a dat din cap a negaţie.

- Nu e mit. Metamorfii nu doar că au existat, ci cred că există încă. E drept că omenirea i-a decimat la început şi că în primele două secole coloniştii s-au străduit să-i extermine până la ultimul, dar eu nu sunt deloc convins că au reuşit. Mai degrabă cred că metamorfii s-au obişnuit să nu se mai arate niciodată sub adevărata lor înfăţişare şi trăiesc sub forme care ne sunt familiare. Banca pe care stăm, de exemplu, ar putea fi un metamorf şi noi n-am reuşi să ghicim niciodată.

- Atunci nu ne afectează cu nimic, nu?

Dante s-a strâmbat, apoi a transformat rictusul în zâmbet.

- Depinde. Ne înţeleg limba şi dacă apropierea dintre noi devine suficient de mare, ne pot citi şi gândurile. Dacă banca pe care stăm e un metamorf, nu va da semne de viaţă până nu plecăm. Apoi va deveni altceva şi te va urmări pentru a-ţi îndeplini dorinţa. Dacă ai zis că mereu ţi-ai dorit intimitatea, va avea grijă să ai parte de intimitate. Te va răpi şi te va închide undeva pentru tot restul zilelor tale. Se va ocupa de hrana ta de zi cu zi, dar cam atât. Asta-i problema cea mare cu metamorfii şi nici măcar nu-i putem condamna pentru că ei sunt convinşi că ne fac bine. Nu fac asta pentru că ar fi buni sau răi ci pentru că noi îi zăpăcim, le dăm simţurile peste cap pentru că le lipseşte

simţul pentru interpretarea unor nuanţe sau subînţelesuri. La ei totul este fix, dacă zici într-o situaţie oarecare că ai vrea să mori ei o iau după sensul strict şi te-ai putea trezi ucis. Mai trist e că nici nu analizează ulterior daca e bine sau e rău ce fac. Zici că vrei singurătate? Ţi-o oferă, dar pentru totdeauna, nu mai verifică în veci dacă nu cumva te-ai răzgândit. Iar vinovaţi suntem noi, dacă n-am fi venit pe planeta lor ar fi dus viaţa de dinainte. Ar fi avut aspectul unor blocuri de granit mai tot timpul şi se transformau în altceva doar când era necesar.

Între timp, John s-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat de bancă la câţiva paşi. Privea de acolo speriat şi căuta în minte un mod prin care ar putea detecta eventualii metamorfi. Pe Dante l-a bufnit râsul când i-a văzut ochii măriţi de groază şi s-a grăbit să-l liniştească.

- Stai calm, John. Metamorfii ne evită pentru că preferă să-şi trăiască vieţile fără să devină sclavii dorinţelor umane. Oricum, de peste jumătate de veac nu s-a mai auzit nimic de ei, poate nici nu mai există... Eu ţi-am vorbit de ei doar pentru a-ţi arăta de ce rămân imigranţii în capitală. Pentru voi, planeta asta e străină, aşa o simţiţi şi vă sperie toate câte ar putea să fie, pe când nouă ne sunt familiare, noi am crescut cu lumea asta în sânge.

S-a ridicat şi Dante în picioare, şi-a pus cartea în geantă şi s-a îndepărtat pe alee. S-a întors doar când a ajuns la poarta parcului.

- John!

Pământeanul a tresărit la auzul numelui său.

- Iartă-mă, dacă te-am speriat. A fost doar o glumă nevinovată. În loc de Bau-Bau, cu astfel de poveşti ne sperie pe noi părinţii cât suntem mici.

Chiar, dacă fără convingere, totuşi Triple John a zâmbit.

- A fost o glumă bună. Mă bucur că te-am cunoscut, Dante!

- Şi eu! Să ai o zi frumoasă!

N-a mai aşteptat răspuns şi John n-a strigat după el. L-a privit cum se îndepărtează printre case, maşini şi copaci, apoi, când a dispărut la colţul străzii, s-a apropiat de bancă. A pipăit picioarele de metal şi spătarul de lemn, a răzuit vopseaua pe o porţiune de câţiva centimetri, s-a convins că are de-a face cu un obiect şi nu cu o vietate şi s-a aşezat liniştit.

Copii se jucau de-a prinselea cu potaia printre tufişuri şi atenţia lui John s-a reîntors asupra lor. De după crengi şi frunze sclipea când o şuviţă blondă, când o blană roşcată, iar altă dată albastrul bluzei lui Marian atrăgea atenţia. Undeva pe acolo era şi fetiţa şatenă, dar ea se pierdea în fundal. Nu degeaba îi plăcea lui Marian mai mult de fetiţa blondă pentru că şi lui John de ea i s-au lipit ochii. În comparaţie cu ea, cealaltă părea un şoricel şters.

- Roxi, unde sunteţi?- a strigat bătrâna îngrijorată, când n-a mai văzut copii de câteva minute.

În locul copiilor, a răspuns doar adierea vântului făcând frunzele să foşnească.

- Roxiiii!- a strigat mai tare şi cum nici de data asta n-a primit răspuns, a lăsat croşeteala şi a pornit în căutarea celor mici.

John îi vedea de la locul său cum stau pitiţi în spatele unui tufiş şi o pândesc pe bătrână. Blonduţa ţinea mâna dreaptă peste botul câinelui pentru a se asigura că nu se apucă de lătrat, stânga şi-a pus-o în şolduri şi chicotea în surdină.

„ Străluceşte pur şi simplu. O minune de fată!”, a constatat John şi nu-şi putea desprinde privirea de la ea.

- Bau! – au sărit copii din spatele tufişului, făcând-o pe batrână să facă cale întoarsă evident uşurată, deşi se prefăcea supărată.

- Uite, pentru asta vă sare porţia de ciocolată!

- Ciocoooo!- au pornit copii urlând pe urmele ei.

Căţelul nu ştia ce se întâmplă, dar dacă toată lumea striga şi alerga s-a pus şi el pe lătrat şi li se împleticea printre picioare. Efortul şi entuziasmul i-au fost răsplătite cu două sendvişuri cu şuncă, copii au primit câte o ciocolăţică iar bătrâna şi-a reluat liniştită croşetatul.

- Buni, putem să coborâm la râu? Îi e sete lui Rex…

- Cine-i Rex?

- Câinele meu!- s-a grăbit băiatul să adopte corcitura.

- Puteţi, dar să nu intraţi în apă şi să nu staţi mult. Maxim zece minute!

A ridicat privirea, a remarcat că domnul care a stat pe banca de lângă gardul parcului a dispărut şi a fost tentată să cheme copii înapoi. Era un străin şi nu i-a plăcut deloc cum s-a uitat la copii. Era deja a treia oară în ultimele două săptămâni

când îl vedea stând pe bancă şi urmărind copii, mai ales pe Beatrice. Nu l-a văzut plecând, dar probabil s-a îndepărtat cât pornise ea în căutarea copiilor. Sau a fost deranjat de gălăgia făcută de copii când au primit ciocolată şi a plecat să caute un loc mai liniştit? Nu avea sens să se alarmeze degeaba şi să strice ziua perfectă a celor mici.

- Cine ajunge ultimul e bleg! – a strigat băiatul şi a tăiat-o la fugă.

Nu se aştepta, dar el s-a dovedit a fi blegul. Şi-a călcat pe un şiret şi a fost depăşit când mai avea doar câţiva metri până la pârâu. Proaspăt botezatul Rex şi-a luat avânt şi a sărit până în mijlocul pârâului, a traversat până pe celălalt mal, a ieşit dând din coadă, apoi când s-a convins că nu-l urmează nimeni a făcut cale întoarsă. Fetiţele s-au oprit pe malul apei şi râdeau vesele pe seama lui Marian până au fost împroşcate din cap până în picioare de potaia care îşi scutura apa din blană. A fost rândul lui Marian să râdă. Şi-a legat atent şireturile pentru a putea demonstra fetelor că au avut mare noroc să-l depasească. Au aruncat câteva pietre în apă şi s-au distrat de minune când Rex s-a aruncat iar în apă crezând că cineva a aruncat un băţ. Apoi, băiatul a strigat că cine ajunge ultimul are puţa mică şi a tăiat-o la fugă. Aşa i-a auzit el strigând pe cei din clasa a zecea şi chiar dacă nu ştia exact de ce e rău să ai puţa mică tot n-ar fi îndrăznit să zică aşa ceva în preajma bunicii Roxanei. Aici însă nu auzea nimeni, doar fetiţele, iar ele nu vroiau să aibă puţa mică, dacă e să judecăm după viteza cu care s-au pornit în urmărirea lui Marian. Băiatul a urcat dealul în fugă şi a dispărut printre copaci. Roxana şi Beatrice au fugit cot la cot pe lângă cărare, până au ajuns şi ele în vârf. Aici Beatrice s-a oprit. Şi-a amintit că şi-a pus ciocolăţica pe o piatră pentru a putea arunca pietre în apă şi a uitat-o acolo.

- Mă duc să-mi iau ciocolata.

- Te aştept?

Beatrice s-a gândit puţin, apoi a dat din mână a lehamite.

- Mai bine du-te, să nu pornească buni să ne caute. Ajung şi eu imediat. Sunt curioasă după cine se va ţine Rex. Eu cred că mă alege pe mine.

A avut dreptate. Căţelul a făcut cale întoarsă odată cu ea de parcă şi-ar fi uitat şi el ciocolata.

Au coborât lângă apă fără să-l observe pe bărbatul care s-a apropiat tiptil de un copac gros aflat aproape de vârful dealului şi s-a ascuns după trunchi. Era John, proaspăt emigratul şi ahtiatul după intimitate Triple John. A stat lipit de copac până a auzit paşii fetiţei apropiindu-se, apoi în clipa în care ea l-a depăşit a înhăţat-o din spate. A prins-o pe după mijloc cu mâna stângă iar cu dreapta i-a astupat gura şi nasul cu o cârpă urât mirositoare. Fetiţa a încercat să scape, s-a zbătut, a încercat să vadă cine a atacat-o, dar a tras aer în piept prin cârpa îmbibată cu cloroform şi o ceaţă deasă s-a lăsat peste mintea ei. Rex a lătrat ameninţător, şi-a arătat colţii după obiceiul câinilor, dar n-a sărit să muşte. De cum şi-a pierdut Beatrice cunoştinţa, căţelul a tulit-o hăulind către vârful dealului, apoi a tăcut şi a dispărut printre tufişuri.

John a lăsat fetiţa la pământ în spatele trunchiului, i-a ridicat pleoapele pentru a se convinge că şi-a pierdut cunoştinţa şi nu poate fugi dacă el se îndepărtează, apoi a alergat după căţel de teamă ca acesta să nu alerteze bătrâna. A urcat până în vârful dealului, dar Rex parcă a intrat în pământ. Cărarea se vedea până departe printre copaci şi nici iarba nu era înaltă, totuşi nici urmă de potaie. Dar nici nu se apropia nimeni şi intimitatea la care a visat atâta vreme era neştirbită. Era linişte deplină, soarele strălucea pe cer, nu era nici cald şi nici frig. Totul perfect. Iarba proaspătă, viguroasă sub picioare, copacii semeţi, cerul albastru, toate aşa cum visa că vor fi. Iar copila era perfectă. Blondă cu faţă ovală, ochi albaştri, năsuc drept, guriţă cât o cireaşă. Proaspătă ca o dimineaţă de primăvară, crudă, neştiutoare, nevinovată. Încă nevinovată, cel puţin cu fapta. Dar cu siguranţă interesată deja de băieţi şi dornică să înveţe.

Când s-a întors lângă fetiţă a rămas puţin surprins. Copila nu era unde a lăsat-o. Din câte îşi amintea o aşezase pe spate, acum însă era pe burtă şi parcă a mai coborât şi pe panta dealului cu câţiva paşi. De fapt nu a coborât ci s-a rostogolit mai la vale, dovadă frunzele uscate răscolite, hainele ei mototolite şi murdărite.

A luat-o în braţe, a intrat în mijlocul pârâului şi a pornit în amonte, în direcţia în care marginea orăşelului era mai aproape.

***

S-a trezit. John a auzit-o când a strigat după ajutor, dar a lăsat-o să strige. Oricum n-o poate auzi nimeni.E normal să fie speriată, dar îi va trece. Sau nu? Chiar nu contează. Speriate au fost şi celelalte, deşi ele ştiau ce le aşteaptă. Bănuia că ştiau, din moment ce a aranjat totul cu părinţii lor. Acum însă nu avea de-a face cu părinţi strâmtoraţi, dispuşi să-şi vândă copii. Pe alea nu le căuta nimeni, părinţii ştiau unde le-a dispărut copilul şi nu se grăbeau să anunţe autorităţile, iar dacă totuşi ciripea cineva, atunci cei din familie erau primii care susţineau sus şi tare că fata le-a fugit de acasă, că nu era la prima astfel de abatere şi că nu are sens s-o caute nimeni pentru că se întoarce singură de fiecare dată. Numai că acele fetiţe erau aproape moarte de foame, dacă le dădea de mâncare erau dispuse să facă orice. Într-un fel ele erau motivul pentru care ar fi renunţat la viaţa de pe Pământ şi dacă n-ar fi început poliţia să-i pună întrebări indiscrete despre viaţa privată… S-a plictisit de fetiţe asiatice subnutrite, s-a scârbit de ele. Degeaba aveau doar puţin peste zece ani că se purtau deja ca nişte curve veritabile. Dacă le plătea, putea face orice vroia şi fetele în loc să-i poarte pică, îi erau recunoscătoare. Aşa nu mai avea sens, erau lipsite de farmec şi actul se reducea la o partidă de sex consimţită. E drept că plângeau şi sufereau, dar tăceau din gură şi răbdau, nu încercau să scape şi nu se împotriveau indiferent ce încerca să le facă. De asta a ajuns ca în final să nu mai simtă nici o plăcere, chiar mai mult, nici să nu le mai dorească. Când le vedea prima dată, încă exista dorinţa, dar după ce plătea părinţii, fraţii, neamurile, sau cine le era proprietar, se schimba situaţia. Fetele îl urmau docile, mâncau şi beau când şi ce primeau şi ce primeau, iar când le dezbrăca doar îşi închideau ochii şi stăteau nemişcate în poziţia în care le aşeza. În condiţiile astea nu s-a mai putut atinge de ele, dorinţa se evapora ca prin farmec şi se pomenea stând în faţa lor incapabil să le folosească. E de înţeles că s-a eliberat de frustrare cum a putut… Dar nici să le mutileze şi să le omoare nu-i mai făcea plăcere. A devenit totul rutină. Nu i-a mai rămas nici o altă opţiune decât aceea de a-şi căuta fericirea printre stele…

Aşa a văzut-o pe Beatrice. O fată de vis, una capabilă să-i readucă bucuria în viaţă, una care va încerca să scape, va zgâria şi va ţipa. Se excita şi când se gândea numai la cum o va lega de masă şi-i va privi ochii îngroziţi. Prima dată când s-a

gândit la cum i se vor colora obrăjorii când o va obliga să stea dezbrăcată în faţa lui şi să-i pună mâna pe sculă, a terminat în pantaloni... Nu, nu se va grăbi să ajungă la actul final, ar fi păcat. Trebuia exploatat fiecare moment la maxim, trebuia folosită fiecare secundă, cât se mai putea... Da, într-o zi îşi va căuta o altă iubită, dar mai e mult până atunci. Mai sunt încă doi ani, poate chiar trei până să se transforme Beatrice din fetiţă în domnişoară. Doi ani, poate chiar trei de plăceri zilnice, dacă reuşeşte să nu dea de bănuit nimănui, dacă reuşeşte să rămână dincolo de cercul suspecţilor.

A aprins lumina în pivniţă şi a coborât să facă cunoştinţă cu fetiţa. A găsit-o ascunsă sub pat şi s-a prefăcut că n-o vede. S-a jucat de-a v-aţi ascunselea cu ea, dar degeaba. Copila nu a arătat că i-ar aprecia gestul, iar atitudinea ei clar rezervată, poate chiar îngrozită, l-a făcut mai fericit decât a fost vreodată în ultimii zece ani. I-a lăsat mâncarea pe masă şi s-a retras. Nu a stins nici lumina, nu pentru ea ci pentru a o supraveghea prin camerele de luat vederi, montate în câteva puncte strategice. S-a aşezat în faţa laptopului şi şi-a petrecut seara urmărind-o. Beatrice nu s-a atins de mâncare, ci a dat o raită prin toate încăperile căutând o ieşire, una pe care nu avea cum s-o găsească. A dat peste colecţia de poze a lui John, special aşezată la vedere şi din curiozitate a deschis albumul. A privit indiferentă pozele cu fetiţele goale, apoi brusc şi-a dat seama că asta i se va întâmpla şi ei, a aruncat albumul ţipând şi a fugit la singura fereastră crezând că pe acolo va putea scăpa. A tras masa sub geam, dar nu i-a folosit la nimic. Sticla era incasabilă şi degeaba a încercat s-o spargă. Chiar dacă ar fi reuşit, ar fi oprit-o grilajul de fier forjat. Într-un târziu a renunţat şi s-a ascuns sub pat pentru câteva minute. John a mai pândit-o o vreme, apoi tocmai când vroia să plece din faţa monitorului, crezând că fetiţa a adormit, aşteptarea i-a fost răsplătită. Beatrice s-a târât afară şi a mers la toaletă. Convinsă că este singură şi-a dat jos pantalonaşii şi a făcut pipi. John s-a masturbat o vreme privind-o, apoi s-a decis. Nu are sens să amâne momentul. Ce să aştepte? Trebuie să acţioneze dacă vrea să obţină ce-şi doreşte.

A coborât iar în pivniţă. A închis şi încuiat uşa, s-a dus direct la pat şi a tras-o afară de picioare. Când a prins-o de picior Beatrice a ţipat. Lui John inima a început să-i bată mai

tare şi îşi repeta în cap că nu va face mai mult decât trebuie. A pus-o pe marginea patului şi s-a aşezat lângă ea.

- Eu sunt John. Tu cine eşti?

Nu a primit răspuns şi a fost bine aşa. Tot ce se obţine greu valorează mai mult.

- Eu sunt John şi-mi plac căţeii. Am patru pui şi acum, îi ţin într-o cutie şi le dau lapte cu biberonul.

Fetiţa n-a zis nimic nici de data asta ci s-a retras doar pe cealaltă margine a patului pentru a fi la o distanţă cât mai mare de bărbatul care o speria.

- Îţi plac căţeii? – s-a ridicat John pentru a lua farfuria cu fursecuri de pe măsuţă. A molfăit unul, celelalte i le-a întins ei. Beatrice şi-a pus mâinile la spate şi privirea în pământ.

- Nu vrei să vorbeşti cu mine?

Doar o scuturătură a căpşorului, dar era suficient. Exista deja comunicarea.

- Dar ce vrei? Dacă nu-mi spui ce vrei, nu ştiu ce să fac!

Cu asta a pus-o pe gânduri. Şi-a ridicat privirea, a deschis guriţa, dar încă nu era decisă să vorbească. A coborât din pat şi a ocolit masa. Când erau deja câţiva metri între ea şi John, s-a întors cu faţa către el şi i-a răspuns.

- Vreau acasă.

- Normal că vrei. Ţi-e dor de mami? Sau de tati?

- Şi de mami şi de tati. Şi de Ciolo, de Rodi şi de Kiri.

- Îmi faci cunostinţă cu ei?

Nu, nu vroia ca ei să-l cunoască pe John.

- De ce?

- Pentru că tu eşti un străin şi nu te las să te joci cu ei.

- Cum să fiu străin? Păi n-am făcut cunoştinţă?

În faţa unui astfel de argument logic, fetiţa nu va avea ce spune, credea John, dar ea nu ţinea cont de argumente logice.

- Ba da, eşti. Şi eşti rău! Nici nu ştii cum mă cheamă. Şi nu ştii cine-i Ciolo!

- Nu te cheamă Beatrice?

A primit o aprobare cu capul.

- Iar Ciolo e căţelul tău.

- Nu-i căţel! Vezi că nu ştii? Ciolo-i piţică.

- Pisică.

- Aşa am zis şi eu.

- Nu, nu ai zis aşa. Ai zis piţică nu pisică. Iar acum termină cu prostiile.

Betrice redusă la tăcere de tonul răstit a lui John s-a mutat de pe un picior pe altul neştiind ce să facă. Vroia acasă şi nenea ăsta ciudat o speria.

- Vreau acasă!

John a privit-o câteva minute înainte să-i răspundă.

- Eşti acasă. De acum încolo, aici vei fi acasă şi nu vreau să te mai aud vorbind de mami, tati, sau de altcineva. De azi încolo eu sunt şi mami şi tati. Ne vom juca împreună şi ne vom simţi bine.

Fetiţa avea altă părere.

- Eu nu vreau să mă joc cu tine. Şi vreau la mami.

John s-a întins fulgerător peste masă şi a apucat-o de încheietura mâinii. Beatrice a ţipat, dar bărbatul nu s-a sinchisit nici de sperietura, nici de lacrimile şi nici de ţipetele ei. Din contră, astea îl întărâtau. A săltat-o de mână peste masă, a strâns-o în braţe cât s-o apuce de ambele mâini şi să-i aplice peste încheieturi câteva straturi de scotch de pe o rolă lată. Când i-a dat drumul fetiţa a încercat să se elibereze dar nu reusea să rupă banda adezivă. A încercat să se folosească de dinţi dar John s-a grăbit să-i aplice o bucată de scotch şi peste gură. Ea şi-a smuls-o cu mâinile legate laolaltă, scotându-l din minţi pe John. A pleznit-o peste faţă, suficient de tare cât să-i rămână patru urme roşii de la degete. I-a aplicat altă bucată de scotch, iar Beatrice a încercat din nou să şi-o smulgă. După o nouă palmă, care a dat-o de-a berbeleacul prin încăpere, s-a potolit. Nici măcar n-a încercat să se ridice de jos, şi-a strâns doar genunchii la piept şi a închis ochii. Nu putea ţipa, nu putea să se elibereze, nu avea unde să fugă, aşa că i-au rămas doar lacrimile. Astea însă, le vărsa degeaba .

- Ai fost o fetiţă rea! – a reluat John discuţia de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. – Iar când eşti rea trebuie să te pedepsesc, altfel nu înveţi. Nu-mi face nici o plăcere, să ştii, dar e spre binele tău.

A luat-o de braţe şi a aşezat-o pe masă. Imediat ce i-a dat drumul fetiţa şi-a ridicat mâinile către faţă. John era pregătit s-o lovească din nou dacă încearcă să scape de benzile adezive, dar fetiţa şi-a şters doar lacrimile şi năsucul. Deja a învăţat că scapă de lovituri dacă respectă câteva reguli. Dar pedeapsa de care

vorbea John de-abia acum începea. A întors fetiţa pe burtă şi şi-a scos cureaua de la pantaloni. Beatrice a dat să coboare de pe masă, dar a fost oprită de vocea lui John.

- Dacă te dai jos te bat mai rău. Cu cât te împotriveşti mai mult, cu atât va fi pedeapsa mai mare.

Fetiţa şi-a tras înapoi piciorul şi a încercat să stea nemişcată, dar nu putea. Tremura din toate încheieturile, deşi încă nu ştia ce-o aşteaptă.

Prima lovitură de curea peste funduleţ a făcut-o să sară în sus şi să se ferească instinctual de durere, aşa că a doua lovitură şi-a ratat ţinta. John savura momentul din plin şi nu s-a enervat. A luat-o doar de umeri, a scuturat-o şi s-a răstit la ea.

- Cum te pun aşa să stai, că de nu, te bat până rup tot în tine, curvo!

Era un cuvânt nou, unul neauzit vreodată de Beatrice, totuşi şi-a dat seama că înseamnă ceva foarte urât, ceva jignitor. Chiar dacă în alte condiţii ar fi protestat împotriva unor jigniri, acum era mult prea speriată. Ar fi acceptat orice, numai să nu fie iar lovită. John vroia însă să-i dea o lecţie, una care s-o transforme pe vecie într-o legumă, într-o fiinţă lipsită de voinţă proprie.

A întors-o iar pe burtă, apoi s-a răzgândit şi a pus-o să stea cu funduleţul ridicat. Asta n-a fost însă o idee bună. Când a pleznit-o cu cureaua, şi de data asta a dat chiar mai tare decât prima oară, fetiţa s-a dezechilibrat şi era să cadă de pe masă cu capul înainte. Din reflex şi-a întins picioarele pentru a-şi recăpăta echilibrul şi l-a nimerit pe John exact între picioare. Erecţia i-a dispărut instantaneu, ca prin farmec, şi în numai două secunde a transpirat de durere. Apoi a tăbărât pe Beatrice şi a lovit-o cu cureaua pe unde a apucat, peste spate, mâini, picioare şi cap, până s-a ghemuit fetiţa într-un colţ şi a încercat să-şi protejeze faţa cu mâinile.

S-a oprit de-abia când a obosit. Iar atunci i-a părut rău. Strălucirea de dinainte a fetiţei a dispărut, probabil pentru întotdeauna. Acum avea în faţă doar o jalnică creatură care mai amintea vag de o fiinţă omenească. Era plină de sânge, de julituri şi vânătăi. Cândva a nimerit-o cureaua peste gură şi din buza de sus, spartă, îi curgea sângele din abundenţă. I-a pătat hainele şi a murdărit duşumeaua.

- Arăţi ca un animal, nu ca un om.

Tonul lui John lăsa să se înţeleagă că nu e doar o constatare, ci şi o acuzaţie.

- Dă-ţi jos hainele.

Fetiţa stătea nemişcată şi când John s-a apropiat de ea s-a ghemuit doar, cum fac căţeii care au fost cândva bătuţi rău de cineva. Şi-a pus mâinile peste cap şi aştepta noua serie de lovituri. John însă nu vroia s-o mai bată, cu siguranţă i-a fost deajuns lecţia primită, i-a tăiat doar scochul de pe mâini şi i-a cerut din nou să se dezbrace. Beatrice n-a reacţionat nici de data asta, dar bărbatul nu s-a mai enervat. I-a dat el jos hainele, mai bine zis i le-a smuls, apoi când a rămas complet goală a trimis-o la baie.

- Du-te şi te spală. În dulăpiorul de deasupra veceului găseşti tifon să-ţi pui peste gură.

I-a luat toate hainele şi a plecat. Fetiţa a rămas pe loc, preocupată mai mult să-şi ascundă goliciunea decât să-şi oprească sângerarea.

***

John a vizitat-o zilnic pe Beatrice pentru a vorbi cu ea preţ de câteva minute, pentru a-i aduce de mâncare şi pentru a se îngriji de rănile ei. El vorbea, ea tăcea. Degeaba o întreba orice, că nu scotea nici un sunet, cel mult dădea din cap.

În două săptămâni i s-a dezumflat buza şi i-a rămas doar o mică cicatrice. În loc să-i răpească din frumuseţe, i-a adăugat o mică tuşă de imperfecţiune menită să-i accentueze şi mai mult fineţea trăsăturilor. Bătaia primită n-a transformat-o în legumă, ci a făcut-o să se maturizeze. Mişcările i-au devenit mai hotărâte, mai ferme, ochii nu-i mai luceau ca ai unor copii nevinovaţi, ci au căpătat profunzime şi când se focalizau asupra lui John, acesta îşi punea privirea în pământ.

Hainele nu i-au mai fost date înapoi, iar ea nu le-a cerut. S-a acoperit cu cearşaful luat de pe pat şi John, deşi a vrut, n-a putut să-i ceară să umble goală de faţă cu el. O urmărea însă cu sufletul la gură când venea ora să se culce. Ea, neştiind că tot ce se întâmplă în subsol este transmis de camerele de luat vederi, îşi dădea jos cearşaful fără jenă şi-şi cerceta corpul de vânătăi. Iar John se masturba privind-o şi-şi promitea de fiecare dată că următoarea zi va fi ziua cea mare. Dar treceau zile după zile şi tot amâna momentul.

După trecerea unei luni, s-a decis să meargă în oraş. Vroia să afle noutăţile privind dispariţia fetiţei şi să petreacă ceva timp în parc. I-ar fi plăcut să-l revadă pe Dante şi eventual să-l invite la o bere.

A verificat ca uşa pivniţei să fie încuiată şi mascată de un poster, a activat sistemul de alarmă anti-efracţie, şi-a scos maşina din garaj şi dus a fost.

De data asta nu avea sens să meargă pe jos pentru că nu mai avea nimic de ascuns. S-a oprit la supermarket, a cumpărat şase sticle de lapte, două baxuri de bere, câteva seturi de baterii şi un ziar. Ar fi cumpărat câte ceva şi pentru Beatrice, dar s-a temut să nu atragă atenţia.

Odată urcat în maşină a răsfoit grăbit ziarul. Dezamăgire totală. Nici un articol şi nici măcar un cuvânt despre dispariţia Beatricei. Ori nu mai constituia o noutate, ori nu mai suscita interesul cititorilor, cu toate că nu fusese găsită încă. A aruncat ziarul şi a oprit maşina în umbra unui lăcrimos de pe aleea ce duce la intrarea parcului. Lăcrimosul, un arbore autohton ce şi-a primit numele după obiceiul de a elimina prin vârful frunzelor surplusul de apă extras din sol, avea o vechime considerabilă şi coroana i se înălţa la sute metri. Datorită numărului mare de frunze plângătoare la umbra ei ploua continuu cu picături de apă pură. Cine îşi lăsa un obiect sub el îl putea recupera mai târziu spălat şi împrospătat. John a oprit acolo pentru a-şi cumpăra câteva ziare vechi de la chioşcul săpat în trunchiul lăcrimosului şi pentru a asculta bârfele bătrânei vânzătoare. Cum chioşcul ei era un punct de atracţie turistică, ea se simţea datoare să cunoască în detaliu toate noutăţile pentru a-şi distra clienţii.

- Sărut mâinile, doamna Constanţa.

Doamna, trecută demult de jumătatea vieţii şi-a pleznit mâinile una de alta de surprindere.

- Vai, domnule Triple, deja îmi făceam griji că s-a întâmplat ceva şi cu dumneavoastră de n-aţi mai venit pe aici.

John, impresionat de primirea călduroasă, a adoptat atitudinea cea mai prietenoasă de care era capabil.

- Ei doamnă, nici chiar aşa. Am fost doar puţin răcit, dar acum mă simt mai bine. Ştiţi că pe noi, care am fost până nu demult Pământeni, ne mai bântuie astfel de neplăceri. Acum

însă, dacă am aflat cu ocazia asta că ţineţi la mine, chiar mă bucur că am fost bolnav câteva zile.

Doamna Constanţa, căreia de treizeci de ani nu i s-a mai adresat nimeni altfel decât cu Tanţa, a fost atinsă la coarda sensibilă de vorbele mieroase ale domnului Triple.

- Vai John, dă-mi voie să-ţi zic John, tu chiar mă impresionezi şi mă faci să roşesc. Se vede că vii de pe o planetă veche, căci manierele îţi sunt impecabile.

- Astea sunt, doamnă, o trăsătură personală, nu una general valabilă printre pământeni. Dar nu merită discutate detalii privind persoana mea. Mai bine îmi spuneţi ce se mai întâmplă în lume. A păţit cineva ceva de v-aţi îngrijorat pentru mine?

Tanţei atât i-a trebuit. A pornit bârfoteca la turaţie maximă.

- Hai să-ţi zic, John. Primarul şi-a dat demisia, a divorţat şi de soţie şi a plecat la New New York de dragul unei cântăreţe.

- Păi asta nu pare tocmai o păţanie!

- Nu, dar draga de Serena n-a suportat să fie aşa făcută de râs şi a încercat să-şi ia zilele. Dar vezi că ce-ţi povestesc trebuie să rămână între noi, căci nu vreau să fiu acuzată de calomnie.

Pe John nu-l interesa deloc dacă Serena a reuşit ori ba să se sinucidă, dar ştia că trebuie să asculte ştirile în ordinea în care Tanţa e dispusă să i le servească, altfel nu le va mai afla nicicum.

- Voi fi mut ca un mormânt, doamnă, promit!

- Da, stiu, altfel nici nu ţi-aş povesti. Închipuie-ţi, dragă John, că doamna s-a gândit să ia o supradoză de supradream…

- De superdream, doamnă, aşa se numeşte drogul. Este extras dintr-o plantă locală din câte ştiu şi e foarte scump.

- Păi tocmai asta a fost problema. Fiind scump, dealerul la care a apelat n-a vrut să rateze afacerea, dar nu avea pe moment supradream…

John a fost tentat s-o corecteze iar, dar şi-a zis că mai bine n-o întrerupe.

- … şi i-a dat altceva.

- Ce altceva să-i fi dat? Alt drog?

- Exact aici e buba. Putea să-i dea orice că ea, cum a fost femeie cuminte, nu ştia cum trebuie să arate supradreamul

ăsta. Dar prostul ăla în loc sa-i dea o punguţă de zahăr, de făină sau chiar de bicarbonat, i-a dat alt drog. Ăla de face femeile să dorească bărbaţi. No, că iar nu ştiu cum îi zice…

- Te pomeneşti că-i vorba de fly-fly?

- Aşa, aşa. Cred că aşa se numea. E praful acela obţinut din nu ştiu ce muscă…

- Exact. De aia se şi numeşte fly. Dar e un drog foarte periculos. Cât i-a dat?

- Foarte puţin. Nu ştiu exact cât, dar şi-a ieşit din minţi şi acum e în spital că nu ştiu ce a folosit pentru a se satisface când şi-a făcut drogul efectul, dar şi-a făcut nişte rupturi de era să moară din cauza hemoragiei…

- Trist, doamnă, trist. Măcar l-au arestat pe nenorocitul care i-a făcut una ca asta?

- Deocamdată nu, că nu şi-a revenit ea cât să spună cine a fost. E ţinută anesteziată săraca, altfel iar o apucă pandaliile.

O vreme au mai dezbătut subiectul, apoi John a încercat să mai afle şi alte noutăţi.

- Bine, ruşine să-i fie domnului primar şi să speram că Serena se face bine. Alte noutăţi mai aveţi, doamnă?

- Depinde ce te interesează, John… A fost arestat un oarecare domn Wang-Chi pentru că vindea alcool provenit din distilarea fructelor de djurca, fără să aibă autorizaţie de producător. Se aude că vrea să deschidă Harmony o fabrică de omniphoane la noi în oraş şi băiatul mai mic a lui Kupri, antrenorul echipei de rapball, a fost izgonit de tac-su când a aflat că-i poponar.

John se vedea pus într-o situaţie fără ieşire. Nu a aflat nimic despre subiectul care îl interesa, dar nu putea să întrebe direct fără să dea de bănuit. A preferat să-şi ia rămas bun, să mulţumească pentru ştiri şi să-şi îndrepte paşii către parc. Apoi şi-a amintit să mai întrebe ceva.

- Doamna Constanţa, nu cunoasteţi cumva un domn pe nume Dante? Ne-am întâlnit din întâmplare cu ceva vreme în urmă şi mi-ar face mare plăcere să-l revăd…

- Dante ai spus? Chiar Dante? Eu nu am avut ocazia să-l cunosc, dar ştiu cine-i. E un domn ce pare de vreo treizeci-treizeci şi cinci de ani, lucrează ca bibliotecar în centrul oraşului. Am auzit că ar fi cel mai bătrân locuitor poate de pe tot Meknesul, dar că nu-şi arată anii. Maica-mea zicea că domnul

Dante a fost unul dintre primii colonişti sosiţi de pe Pământ şi chiar primul care s-a stabilit pe aici. Acum patruzeci de ani a fost un întreg scandal pentru că l-a acuzat cineva că ar fi de fapt un metamorf, stiţi, creatură de aia cum au existat înainte ca oamenii să-i extermine. I-au făcut însă analizele şi s-a dovedit că e om ca toţi ceilalţi, numai că el nu mai îmbătrâneşte.

John a ascultat cu gura căscată, apoi a zâmbit şi a dat din mână a lehamite.

- Daţi-mi voie, doamnă, să mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de poveşti. În orice caz ideea e interesantă şi chiar mă bate gândul să adun toate ciudăţenile astea pentru a scrie o carte.

Doamna Tanţa a zâmbit şi i-a urat succes fără să insiste asupra adevărului spuselor ei. Nu ştia nici ea ce să creadă…

John a stat aproape o oră pe banca de la marginea parcului şi a privit copii jucându-se. Marian şi Roxana se fugăreau printre copaci, dar clar le lipsea compania Beatricei. Bătrâna de pe bancă a aruncat de mai multe ori priviri neliniştite în direcţia lui, aşa că a preferat s-o ia din loc înainte să-i vină babei vreo idee şi să sune la poliţie.

A mers până în centrul oraşului cu intenţia de a-l căuta pe Dante, dar i-a venit o nouă idee şi n-a mai intrat la bibliotecă, ci la o crâşmă dubioasă, de la parterul unei clădiri dărăpănate. Bucăţile de tencuială se desprinseseră demult de pe cărămizi, geamurile de la etaj erau toate sparte, în multe locuri lipseau chiar şi tocurile şi prin golurile căscate se vedeau grinzile deformate de apa care curgea prin acoperiş de câte ori ploua. Iar pe Meknes ploua destul de des. Totuşi tabla de deasupra uşii vestea trecătorii că Bardezi oferă cea mai bună calitate. Deabia la a doua citire a ghicit că-i vorba de Bar de zi şi nu de Bardezi.

Înăuntru, putoarea unui veceu care refulase se amesteca într-o combinaţie mortală cu aburii unor băuturi ieftine şi cu mirosul înţepător al canabisului, unul dintre drogurile permise pe Meknes. Stomacul lui John a protestat zgomotos. Şi-a învins însă greaţa şi s-a asezat pe un scaun înalt din faţa barului. Ori s-a cocoţat mai degrabă pe scaun din moment ce talpile îi erau la peste jumătate de metru de podea. Barmanul, un chelios pirpiriu cu un tatuaj roz în loc de păr, nefiind obişnuit cu clienţi bine-îmbrăcaţi, l-a privit doar bănuitor şi nu l-a întrebat nimic.

- Ce te uiţi la mine ca un bou? Dă-mi o vodcă dublă şi holbează-te în altă direcţie.

Barmanul s-a mai liniştit la auzul unor vorbe cu care era familiarizat şi l-a servit într-o halbă ciobită. John a aruncat o bancnotă pe tejghea şi a dat pe gât jumătate din băutură.

- Nu am rest de la atât. Dă mărunt – ia cerut pirpiriul.

- Nu vreau rest. Vreau o informaţie.

Brusc s-a făcut linişte absolută în local, ca într-o biserică în care cineva s-a trezit înjurând.

- De aici maroniii pleacă în sicriu. La fel şi slugile lor.

Poliţiştii de pe Meknes aveau echipament maroniu, la ei se referea barmanul.

- Dacă eram maroniu nu veneam singur. Şi nu plăteam pentru informaţii. Veneam cu un echipaj, te băgam în dubă şi la secţie recunoşteai şi ţâţa pe care n-ai supt-o, fraiere.

Câţiva clienţi şi-au ridicat privirile la acuzaţia cheliosului, dar după replica lui John au dat mulţumiţi din cap şi şi-au văzut de treabă. Doar un bătrân plin de riduri şi tras la faţă s-a apropiat de bar şi s-a urcat pe scaunul de lângă cel ocupat de John. Mirosul de mucegai provenit de la resturile de mâncare lipită în barba neîngrijită a moşului a acţionat asupra domnului Triple ca un pumn în stomac. Vodca tocmai băută i s-a urcat până în gât şi doar cu un efort serios a reuşit s-o retrimită în stomac.

- Ce vrei să ştii? – s-a interesat mucegăitul.

- Nu vrea nimic de la tine, Putregai – i-a tăiat macaroana cheliosul temându-se să nu piardă afacerea. – Ia un rachiu şi du-te la locul tău. Ori du-te dracului, dar nu mai sta aşa aproape de tejghea dacă nu vrei să-ţi vomite în faţă.

Putregai şi-a exprimat dezacordul faţă de felul în care este tratat, dar a luat rachiul şi s-a retras.

- Ce vrei? – s-a aplecat mai aproape cheliosul. Acum a văzut John că tatuajul roz reprezintă o muscă cu aripile desfăcute.

- Un desen cum ai tu în cap. O muscă.

Barmanul l-a privit, întrebându-se dacă glumeşte, apoi ochii i-au licărit când a priceput.

- Doar una?

- O pereche.

- De toţi ăştia – a aruncat o privire către bancnota lăsată de John pe bar- îţi dau muşte cât să scape de căcat un cartier întreg.

John l-a prins de gulerul cămăşii jerpelite pe pirpiriu şi l-a tras mai aproape. Cât să-i şoptească în ureche.

- Vreau cantitate mică, dar vreau calitate. Dacă îmi dai rahat, plătesc pe altcineva să te caute.

- Calitate îţi dau, şefu'! Se vede că eşti om cu bani, nu-i nevoie să-mi aminteşti asta. Iar domniţa la care te gândeşti va fi mulţumită de ce-ţi dau.

John ştia că majoritatea clienţilor cer prostituatelor cu care au de-a face să ia fly-fly înainte, pentru a avea certitudinea că dorinţa sexuală nu este doar mimată şi l-a lăsat pe chelios să-l considere ca făcând parte dintre aceştia.

Barmanul a luat bancnota şi a îndesat-o într-o pungă pe care o purta legată la gât sub cămaşă, apoi a pus o cafea pe tejghea, lângă halba cu vodcă.

- E din partea casei. Mă întorc imediat.

A pornit către uşă, dar s-a întors pentru a-şi îndesa în buzunare şi încasările zilei. Nu avea încredere în clienţi şi John i-a dat dreptate în gând.

După nici zece minute a revenit cu o cutiuţă de carton în mână. A aşezat-o pe bar, în faţa lui John.

- Aveţi şase pastile înăuntru. Fiecare are efect timp de şase ore. O pastilă întreagă o face să-şi piardă minţile, jumătate de pastilă îi provoacă mâncărimi incontrolabile dar rămâne conştientă de tot ce face. Eu vă recomand să folosiţi doar un sfert, e suficient pentru a obţine momente de neuitat.

- Merci! Încă ceva. Ţine asta şi uită-mă. – i-a întins încă o bancnotă – Dacă vreodată sufli cuiva o vorbă că m-ai cunoscut, voi avea grijă să regreţi că te-ai născut viu!

A lăsat vodca, a luat pastilele şi a plecat. Cheliosul, de-abia după ce a dispărut John, s-a gândit să-i răspundă.

- Nici nu te-am cunoscut, omule!

John a intrat şi la bibliotecă pentru a întreba de Dante, nu că ar mai fi vrut să-l întâlnească, ci pentru a avea o explicaţie pentru plimbarea prin centrul oraşului, dacă situaţia scăpa de sub control. Însă nici n-a apucat să întrebe, pentru că tocmai Dante i-a ieşit în faţă, imediat ce a trecut de uşă.

- Salut, John! Mă aşteptam să mă vizitezi mai devreme. Ce ţi-a luat aşa mult?

- Am fost răcit şi n-am ieşit din casă până acum.

- Îmi pare rău să aud asta. Totuşi, bine că ai trecut prin asta şi ai scăpat. Nu te vei mai îmbolnăvi niciodată de acum încolo, asta-i regula pe Meknes. Toţi imigranţii o păţesc la un moment dat. Când vin îi atinge o boală adusă cu ei, dar după ce se vindecă devin imuni pentru întotdeauna. Pe planeta asta, oamenii mor doar de bătrâneţe, în accidente, sau, Doamne fereşte, omorâţi.

- Hmm. Dacă e să dau ascultare bârfelor, atunci aş zice că aici nu mor oamenii nici de bătrâneţe. E adevărat, Dante?

- Nu ştiu ce vrei să zici…

- Serios? Atunci poate că sunt numai bârfe. Am auzit că ai fost implicat într-un scandal urât acum vreo patruzeci de ani şi te-au obligat să-ţi faci nişte analize.

Dante s-a uitat în jur să vadă cine i-a mai auzit.

- Da, mi-am făcut analizele. Am un certificat care atestă că aparţin speciei umane, vechi de patruzeci de ani. Dar mai am unul vechi de un secol şi un altul de un sfert de mileniu. Nu e vina mea că mi se cere cu regularitate ca să dovedesc că sunt ce sunt. Mai ai şi alte întrebări? A, da, vârsta mea. Am aproape cinci sute de ani.

- Cum e posibil aşa ceva?

Dante a zâmbit trist.

- Sincer? N-am habar. Dacă n-aş fi eu în situaţia de a nu îmbătrâni, aş zice că nu se poate. Am doar o bănuială. Dacă vrei îţi zic despre ce-i vorba, deşi aş prefera să n-o fac. M-am împrietenit doar cu trei oameni în toţi aceşti ani şi fiecare s-a îndepărtat de mine după ce le-am zis ce cred. Vei face şi tu la fel?

- Nu ştiu. Posibil. Dar prefer să ştiu…

Bibliotecarul a dat din cap şi s-a îndepărtat pe culoar. A mers până în ultima sală unde erau depozitate cărţile tipărite pe hârtie, ieşite din uz de sute de ani. John s-a oprit în uşă neştiind ce să facă. Dante nu l-a invitat să intre, dar nici nu i-a cerut să n-o facă. S-a dus ţintă la un raft şi de sub un teanc de ziare vechi a scos un dosar îngălbenit de vreme. A ales din cele patru caiete dinăuntru pe cel mai jerpelit, l-a deschis la ultima pagină şi i l-a întins lui John.

- Cred că ar putea fi asta explicaţia.

Doar câteva rânduri, scrise de mână cu cerneală care nu se ştie ce culoare a avut iniţial, dar acum era portocalie pe foile galben închis. Scrisul nu avea de-a face cu caligrafia, dar John a reuşit să descifreze cuvintele.

„Fauna locală este reprezentată de un număr mic de animale, dintre care cele mai remarcabile sunt unele lipsite de formă proprie, capabile să devină orice doresc pentru un timp relativ scurt. Transformările astea le asigură o adaptabilitate maximă la condiţiile de moment ale mediului, permiţându-le să îmbrace forma cea mai potrivită, nu pentru a supravieţui căci sunt aproape nemuritoare, ci pentru a fi cât mai eficiente posibil. Dar această capacitate a lor de imitare ascunde şi pericole. Descifrarea totală a formelor de viaţă copiate merge până la înţelegerea totală, inclusiv a dorinţelor, ceea ce duce deseori la apariţia unor confuzii la nivelul identităţii şi aşa-numitul metamorf riscă la fiecare transformare să devină definitiv creatura în care se întrupează pe moment. Se cunosc chiar şi situaţii în care un metamorf se transformă, influentat din exterior, în ce-i dictează o conştiinţă mai puternică decât a sa, cum ar fi cea umană şi rămâne blocat. Altfel spus receptivitatea lor la mediu este o armă cu două tăişuri, poate să-i ajute, dar poate şi s...”

Dante a recuperat caietul şi l-a pus înapoi în dosar.

- Este un studiu început dar neterminat de unul dintre primii cercetători care a întâlnit metamorfii. Eu am dat din întâmplare peste notiţele lui şi recunosc că implicaţiile afirmaţiilor ar putea fi o explicaţie la situaţia mea. S-ar putea să nu mă fi născut om, chiar dacă acum toate analizele confirmă apartenenţa mea la această specie...

Cât a vorbit, John s-a retras tot mai mult, până a ajuns la uşa de la intrare. Nu a stat nici cât să termine celălalt ce are de spus, a ieşit şi a plecat fără să salute. Nu-l deranja faptul că Dante ar putea fi un extraterestru cât îl deranja gândul că pentru prima dată în viaţă a crezut că-şi poate face un prieten, iar acesta s-ar putea ca doar să copieze umanul. Dar până la urmă ce-i umanul? Dacă o creatură oarecare reuşeşte să copieze omul în totalitate, nu devine uman? Simte, doreşte, crede, speră, visează şi poate chiar se teme ca orice om, atunci nu-i uman? Se reduce totul la generalităţi, la a dori, simţi, crede

şi visa? Sunt mii de fiinţe prin univers care fac toate astea… Atunci umanul să fie dat de amănunte? De ce simte, ce speră ori visează cineva?

Odată ajuns până aici cu raţionamentul, John s-a văzut nevoit să recunoască în sinea sa că umanul din el lasă de dorit. Toată viaţa a simţit că nu este acasă printre oameni, de dorit şi-a dorit mereu doar chestii condamnate de alţii, şi-a dorit să deţină putere absolută peste alţii, s-a simţit bine când putea face rău, a sperat să nu fie prins şi a visat la a avea întreaga dăruire, iubire şi viaţă…a unor fetiţe. A unora pe care majoritatea covârşitoare a oamenilor simt nevoia să le iubească şi ocrotească. Să-l fi simţit pe Dante mai apropiat decât pe oricine altcineva tocmai pentru că este mai puţin uman? Că de fapt, deşi nu-i om, s-ar putea să fie mai uman decât el?

***

Înainte de toate, a verificat uşa de la pivniţă. Era închisă, cum o lăsase, aşa că a trecut la următoarea urgenţă. A verificat înregistrările camerelor cu vedere spre exterior pentru a avea certitudinea că nimeni nu a încercat să-i invadeze teritoriul cât a lipsit şi a făcut un duş pentru a scăpa de mirosul care părea să i se fi îmbibat în piele în scurtul timp petrecut în crâşma din oraş.

S-a tot gândit dacă n-ar fi mai bine s-o anestezieze pe Beatrice şi s-o abandoneze undeva în oraş, apoi să încerce să ducă o viaţă normală, o viaţă bazată pe principii umaniste. Eventual să se întoarcă pe Pământ…

Şi în timp ce învârtea astfel de gânduri prin cap a scos pastilele din cutia lor, a tăiat una în patru, a strivit un sfert cu o lingură pe blatul de granit al bucătăriei şi praful l-a dizolvat într-un pahar cu lapte. Era plăcut gândul de a deveni dintr-o dată un om mai bun, dar gândul de a fi cu Beatrice era o tentaţie prea mare cât să-i reziste. Iar cel mai simplu şi mai la îndemână mod de a scăpa de o tentaţie este să-i cedezi. Şi de ce n-ai face-o dacă ai până şi posibilitatea de a te asigura că dorinţa va exista şi din partea ei? Că doar nimic ce se întâmplă între doi oameni nu e păcat dacă se întâmplă de comun acord…

Beatrice se aştepta ca John să apară. Era vremea să-i aducă de mâncare şi să poarte cu ea una dintre discuţiile total lipsite de sens despre vreme, despre timpul care trece sau despre importanţa sincerităţii în relaţia lor.

L-a întâmpinat pe bărbat cu răceala obişnuită, i-a răspuns monosilabic la întrebări şi s-a bucurat, fără s-o arate, când John a lăsat tava pe masă şi s-a retras. De cum a rămas singură, convinsă că bărbatul o va lăsa în pace în următoarele câteva ore, a luat de pe tavă lingura şi s-a băgat sub pat. A revenit în cameră după câteva minute cu un sac menajer umplut cu pământ. S-a dus la baie şi l-a golit încetul cu încetul în veceu, trăgând apa din când în când pentru a nu înfunda ţevile. Avea doar cu puţin peste zece ani, dar citise „Contele de Monte-Cristo" şi credea că poate scăpa din puşcăria proprie după exemplul lui Edmond Dantes. Nu ştia însă că John stă în faţa laptopului şi se distrează privind-o. Bărbatul nu avea nici un motiv s-o oprească, ştia că sub stratul de doi metri de pământ de umplutură fetiţa va da de dala de beton şi asta nu o va putea străpunge. Până atunci va avea preocupare şi nu se va gândi la altceva. În plus, dacă lucrează, va avea şi poftă de mâncare…

Într-adevăr, după o oră de efort serios, fetiţa a făcut o pauză. S-a spălat pe mâini, a mâncat omleta sleită şi a băut paharul cu lapte. John s-a bucurat de parcă ar fi primit un cadou, dar după o oră, când medicamentul şi-a făcut efectul, s-a enervat cumplit. Adică a dat o căruţă de bani şi nu se putea bucura de spectacol? Fetiţa s-a acoperit din cap până-n picioare şi el, doar după cum se scuturau păturile, putea ghici că Beatrice se masturbează. A coborât de îndată în pivniţă şi a adunat păturile, a luat chiar şi feţele de pernă şi în ciuda protestelor ei, ce-i drept destul de neconvingătoare, i-a smuls şi cearşaful cu care încerca să-şi ascundă goliciunea. Apoi s-a aşezat pe scaunul de lângă masă şi a aşteptat.

Nu s-a mai întâmplat nimic timp de aproape o oră. Fetiţa îi răspundea la întrebări la fel de monosilabic ca întotdeauna şi nu dădea semne că ar avea vreo problemă. John se gândea deja că probabil va trebui să mărească doza, când Beatrice a început să tremure.

- Ţi-e frig?

- Nu.

S-a mai gândit puţin, apoi a zis da, foarte frig. Bărbatul ştia că n-are cum să-i fie şi că vrea doar să-şi recapete cearşaful, aşa că nu a acordat nici o atenţie răspunsurilor contradictorii. După alte câteva minute în care fetiţa a tresărit de câteva ori de parcă ar fi fost pişcată de ceva, John s-a gândit

că poate Beatrice nu reuşeşte să asocieze mâncărimea pe care cu siguranţă o simte cu dorinţa sexuală, din moment ce nu are nici un fel de experienţă în domeniu. Va trebui s-o ajute, îşi zise, şi s-a gândit să aducă laptopul cu intenţia de a o obliga să se uite la un film porno. Dar n-a apucat să se ridice de la masă când ochii ei s-au aţintit asupra lui.

- Ce mi-ai făcut?

La aşa o acuzaţie directă, John s-a pierdut pe moment.

- Eu? Nu ţi-am făcut nimic. Eu doar am grijă de tine de când te cunosc. Mă îngrijesc să-ţi fie bine, să mănânci...

- Ce mi-ai pus în mâncare? Droguri?

Nu mai era aşa mică şi văzuse de câteva ori drogaţi...Dar aceia nu se purtau de parcă ar fi simţit ceva asemănător cu ce simţea ea. O ardea. Parcă s-ar fi aşezat pe o plită fierbinte ori pe un muşuroi de furnici. Îi venea să se atingă, dar nu vroia să facă asta sub privirea lui John.

- De ce să-ţi fi pus droguri în mâncare, draga mea? Eu te iubesc!

- Lasă-mă în pace! Nu sunt draga ta. Dacă mă iubeai nu mă băteai şi mă lăsai să plec.

John a dat doar din cap.

- Mă vei iubi şi tu, numai că ai nevoie de timp. Dar timp avem din plin, nu-i aşa?

Ea însă nu mai avea timp. Fierbinţeala dintre coapse se propaga în valuri în sus prin burtă şi picioarele i se desfăceau involuntar. După un timp a încetat să-şi mai apropie picioarele şi a început să-şi studieze păsărica de parcă ar fi fost pentru prima oară când o vedea. Nu-i mai păsa de John şi de privirea fixă, cu ochii măriţi, ai acestuia. Şi-a pus un deget în despicătură şi încerca să îndepărteze usturimea, dar atingerile îi făceau parcă mai rău. Unde se atingea mâncărimea devenea mai intensă, se adâncea. Dacă s-a atins senzaţia că i-ar umbla mii de furnici pe piele s-a transformat într-o fierbinţeală absolută. Parcă i-ar fi luat foc păsărica, o simţea zvâcnind fierbinte şi o simţea umflată sub degete. Ceva mişca înăuntrul ei, se zvârcolea, o mânca de vie. Şi-a împins două degete înăuntru încercând să prindă acel ceva, dar degetele nu i-au întâlnit decât propria carne încinsă. A ţipat de durere, dar nu se putea opri pentru nici o clipă. Amestecul bizar de plăcere şi durere o făcea să geamă şi să-şi împingă degetele tot mai adânc. Apoi, brusc, şi-a amintit de

John. De bătaia primită şi de ura pe care i-o purta. S-a uitat la el şi ce a văzut a făcut-o să uite de mâncărimea care părea să i se fi instalat în toate celulele. Bărbatul stătea cu mădularul în mână şi se masturba privind-o pe ea. S-a ruşinat când privirile li s-au întâlnit, dar asta a durat doar o clipă. Apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de ea. Din reflex a vrut să se retragă din faţa lui, să se ascundă, să încerce să scape fugind, dar nu se putea mişca. Privea ca hipnotizată dovada noduroasă, îndreptată către cer, a dorinţei bărbatului. Dorinţă care o obliga să-i facă pe plac. A întins mâna pentru a-l atinge şi când degetele i s-au închis peste organul ajuns la o mărime monstruoasă, John şi-a închis ochii gemând de plăcere. Nu a lăsat-o să se joace decât câteva minute, apoi a luat-o în braţe şi a întins-o pe masă cu picioarele desfăcute. A şters-o de sânge apoi i-a ridicat funduleţul şi s-a aplecat asupra ei. Beatrice s-a speriat o clipă crezând că vrea s-o muşte, dar el nu şi-a folosit dinţii, ci doar limba. Fără să vrea degetele i s-au oprit prin părul lui şi s-a pomenit că-i apasă capul şi mai adânc între picioarele ei. Limba lui îi explora cele mai intime secrete şi plăcerea i se răspândea prin corp ca un curent electric. La fel şi durerea. Tremura incontrolabil şi vroia mai mult, mult mai mult. O plăcere mai intensă, care s-o facă să uite de durerea tot mai mare. Exact ce-şi dorea şi el, simţea întreaga dorinţă care îl mistuie pe bărbat şi asta dubla dorinţa ei. Totuşi când el a ridicat-o în fund şi a aşezat-o pe marginea mesei, l-a oprit. Cu o clipă înainte de a o penetra cu organul lui, o drugă lungă de treizeci de centimetri şi groasă aproape cât picioarele ei.

- Nu vrei să faci asta. Opreşte-te!

- Ba da, vreau. Şi vrei şi tu. Mă doreşti, eşti disperată să mă ai în tine.

- Doar pentru că-ţi simt dorinţa şi nu mă pot împotrivi ei. Doar pentru că mi-ai dat fly-fly.

John a dat înapoi.

- De unde ştii?

- Îţi citesc în minte. Toate intenţiile, toate faptele şi dorinţa toată.

- Eu cred că e vorba de propriile-ţi dorinţe, propriile-ţi intenţii. Nu uita că tu ai fost cea care m-a aţâţat, tu te-ai masturbat în faţa mea şi te-ai dezvirginat în văzul meu, ca să nu-ţi pot rezista. Acum e prea târziu să mai dai înapoi.

Beatrice s-a lăsat pe spate şi şi-a unit picioarele. Nu mai simţea durere, deşi sângele continua să-i curgă. Nu-i păsa. S-a distanţat de toate, corpul îi era detaşat de spirit cu toate că nu reuşea să se desprindă de tot. Dorinţa lui o ţinea legată.

- Doar pentru că mi-ai dat fly-fly. Nu erau dorinţele mele, nu erau intenţiile mele...

- Ba da. Medicamentul n-a făcut altceva decât să-ţi intensifice emoţiile, pornirile. Dacă nu le aveai de dinainte n-ar fi avut nici un efect. Eşti o prefăcută, ca toate curvele. Făceai pe mironosiţa, dar eşti o fiică a Evei, născută din păcat, să trăieşti în păcat. Aşa sunteţi toate, perverse, născute să fiţi tentaţii. Iar când omul nu vă poate rezista, atunci încercaţi să-l scoateţi vinovat. De ce crezi că ţi-a dat natura asta?

I-a pus mâna între picioare şi o mângâia uşor. Dorinţa ei revenea ori o confunda cu a lui?

- Ai gaură pentru a fi umplută. Te-a despicat natura doar pentru a fi umplută. Iar eu îţi administrez pedeapsa pe care o meriţi. Te voi crăpa în două, nu te las să scapi. Ţi-o trag până mori, te rup în două şi te las să sângerezi până mori, iar tu, târâtură, ştoarfă depravată ce eşti, curvă ordinară, o să mori fericită că o ai în tine.

A tras-o mai aproape, dar Beatrice care nu mai era deloc fetiţă, decât cel mult fizic, l-a respins.

- Nu vrei să faci asta. Nu cred că vrei cu adevărat. Eu nu vreau!

- Ba da, vrei. Dar aşa suntem noi oamenii, una vrem şi alta zicem. Aş putea să mint şi eu, dar nu o fac. Eu te vreau. Te vreau de tot şi pentru totdeauna. Cât mai ai de trăit, mă vei avea în tine.

A tras-o înapoi, i-a îndepărtat picioarele cu forţa şi s-a împins în ea. Ţipetele s-au reverberat multă vreme printre pereţii de beton, dar lui John nu-i păsa. A crăpat-o exact cum a zis. A făcut ce şi-a dorit dintotdeauna şi nu reuşise să facă cu nici una înainte. Toate s-au dovedit a fi destul de largi cât să primească organul lui, dar nu şi Beatrice. Ea s-a crăpat pe bune, ca un pepene prea copt, dar nu mai protesta chiar dacă sângele îi curgea dintre picioare în valuri şi ţâşnea ca o arteziană la fiecare nouă împunsătură a lui John. După durerea pe care o resimţise până în creier, parcă a dispărut tot. Nu-l mai simţea pe bărbat zbătându-se în ea, nu-i simţea nici mâinile care îi

frământau carnea fragedă şi nici zvâcnetele cu care încerca să pătrundă mai adânc. Nu-i mai auzea nici vorbele de ocară amestecate cu gemete. Stătea undeva în exterior şi privea totul ca pe un spectacol. Ar fi zis chiar că e plăcut totul. Încetul cu încetul s-a reîntors în corpul ei şi s-a bucurat de fiecare clipă de fericire oferită Lui. Bărbatului. Omului.

John era în extaz. După asta a visat mereu, după o fetiţă care nu are puterea să i se împotrivească, deşi încearcă. După o fetiţă care după ce i-a cedat, renunţă la orice pseudo-pudoare şi se implică total în ceea ce fac. Una care recunoaşte că-l doreşte, una care devine disperată să-l aibă. S-a cutremurat din tot corpul şi cu spasme multiple a erupt din el jetul plăcerii. A constatat surprins că sângerarea ei a dispărut, că durerea nu există nici în urme pe faţa ei şi că erecţia lui nu dispare, deşi tocmai a terminat. Mai mult chiar, că nu se poate opri, deşi ar vrea. Că nu mai deţine controlul asupra corpului său, dar simte tot ce se întâmplă, simte fiecare atingere, fiecare bătaie a inimii ei, că-i poate citi fiecare gând.

„ *Om puternic, om bun, om fericit că mă are pentru totdeauna. Om lângă care pot fi fericit că-l fac pe el fericit*”

Recunoaşterea a venit ca o lovitură de baros. Gândurile nu erau asemănătoare celor omeneşti, erau o combinaţie diferită de imagini şi senzaţii, nu idei ci mai degrabă...altceva, ceva imposibil de identificat, de definit, dar cu certitudine nu ceva omenesc. Îngrozit, a încercat să se oprească, să se îndepărteze, dar nu putea face nimic. Era captiv în propriul corp ca într-o celulă. Iar gardianul era convins că-i face bine…

Plângea, dar nu-i veneau lacrimi în ochi, încerca să urle, dar în loc de asta un geamăt scos ca de plăcere i-a ieşit pe gură. Cu un ultim efort, a reuşit totuşi să vorbească.

- Nu vreau asta, nu mai vreau asta!

Iar ea, sau el, sau ce-o fi fost monstrul care îi ţinea corpul captiv, i-a răspuns.

- Aşa eşti tu, una vrei şi alta zici!

Ar fi vrut să-i răspundă, dar întreaga voinţă nu i-a fost îndeajuns să deschidă gura. Actul mult visat, prelungit la nesfârşit, a devenit un teribil chin. Îl durea mădularul şi capul simţea că-i explodează, sângele îi fierbea în vine şi inima continua să-i bată cu spasme ce prevesteau infarctul. După o zi,

îşi dorea să moară, să i se oprească inima, să dispară lumea, să se termine eternitatea, dar veşnicia deabia începuse.

L-au găsit pe John după patruzeci de ani. Nu a reuşit să ghicească nimeni că e vorba de un om încă viu, chiar dacă i se transformase carnea în piatră. O statuie realizată de un artist cu minţile rătăcite, un pedofil care a imortalizat în granit copulaţia dintre o fetiţă şi un bărbat la vreo cincizeci de ani...Realizarea era însă o capodoperă, fiecare fir de păr, fiecare venă şi fiecare rid a fost fidel reprezentat, aşa că au pus statuia la loc de cinste în muzeul de artă.

Au trecut secole şi milenii parcă iar John continua să fie conştient de sine şi de lumea din jur. După o veşnicie au fost găsiţi de semenii lui, dar nu şi salvaţi. I-au expus ca pe un exemplu negativ, sau ca pe ceva demn de admirat? Lui John nu-i mai păsa demult de nimic. Treceau oameni pe lângă ei, unii îi ignorau, alţii se opreau şi-i studiau pe îndelete, dar nu vedeau ce se întâmplă. Iar ei continuau să facă sex, la nesfârşit. Plăcerea n-a existat parcă niciodată, totul este şi a fost dintotdeauna doar durere, doar sfâşiere, doar abandon.Ultimele fărâme de omenie s-au diluat în nebunie şi n-a rămas decât un veşnic urlet mut către un scriitor de cândva.

„- Blestemat să fii, Dante, că ai născocit acest iad!”

***

Pe Beatrice n-a căutat-o nimeni, nici o clipă. S-a trezit ea singură în coasta dealului, a dat la o parte frunzele care o acopereau şi s-a ridicat ameţită în şezut. Departe, în mijlocul pârâului, omul cu care s-a luptat căra ceva în braţe. N-a interesat-o, a fost fericită că a plecat fără să-i facă rău... L-a căutat doar pe Rex, dar nu l-a mai găsit.

Părinţii i-au interzis să se mai joace în parc şi nu mai aveau încredere că bătrâna bunică a prietenei ei, Roxana, e în stare să se îngrijească de copii.

Au trecut şi peste ei anii. Copii au crescut şi au devenit adulţi, cei mari au îmbătrânit şi şi-au găsit liniştea în mormânt. Doar Dante, bătrânul şi totuşi veşnic tânărul bibliotecar continua să-şi trăiască viaţa în lumea de dincolo de timp. Învăţa şi spera să înţeleagă cumva cum să-şi anuleze veşnicia. De la un timp însă, nu mai mergea în parc în zilele sale libere. Vizita muzeul de artă şi petrecea ore lungi pe o bancă, privind un grup statuar, opera unui dereglat mental. Unul de care îi era milă, dar

pe care nu-l putea ajuta. Unul căruia îi şoptea în fiecare zi înainte de plecare:

Te-am avertizat…